U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2012, č. j. 6 Ca 321/2008 - 63.

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 2. 2012, č. j. 6 Ca 321/2008 - 63, zamítl žalobu, jíž se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 7. 2008, č. j. MV-49374-7/KM-2008, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Okresního ředitelství Vyškov, ze dne 27. 5. 2008, č. j. ORVY-2294/ČJ-16/2008 o částečném odmítnutí žádosti o informace ze dne 12. 5. 2008.

Na tento rozsudek reagoval stěžovatel podáním nazvaným „Nesouhlas s rozsudkem ve věci 6 Ca 321/2008 - 63 ze dne 28. 2. 2012“, ve kterém namítal, že mu bylo soudkyní Okresního soudu ve Vyškově Mgr. Zdeňkou Kalovou zabráněno účastnit se jednání ve věci, neboť ve dnech 13. 2. až 28. 2. 2012 nezákonně pobýval ve vazbě.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil toto podání v souladu s ust. § 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. podle jeho obsahu jako kasační stížnost proti uvedenému rozsudku a nejprve se zabýval otázkou, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v takovém případě může být soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, přičemž zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Podle ust. § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není - li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 4 citovaného ustanovení je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že napadený rozsudek byl stěžovateli doručován na adresu jeho bydliště a protože nebyl zastižen, byla zásilka uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Vzhledem k tomu, že si zásilku ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nepřevzal, považuje se posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodil zásilku do domovní schránky stěžovatele. Rozsudek byl tedy postupem podle ust. § 49 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. doručen dne 8. 6. 2012, tedy desátý den po 29. 5. 2012, kdy pro něj byla zásilka obsahující tento rozsudek připravena k vyzvednutí.

Dnem, který v daném případě určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti byl pátek 8. 6. 2012 a posledním dnem lhůty tak byl pátek 22. 6. 2012.

Kasační stížnost podal stěžovatel v souladu s ust. § 106 odst. 4 in fine s. ř. s. u městského soudu prostřednictvím elektronické pošty se zaručeným elektronickým podpisem, přičemž z identifikátoru elektronického podání vyplývá, že do emailové schránky městského soudu byla zpráva obsahující kasační stížnost doručena dne 25. 6. 2012 v 16:46:59 hod.

V rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 5 Afs 77/2005 – 67 (dostupný na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud vyslovil: *„Protože se v případě elektronického podání nejedná o podání prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě jiné zvláštní licence, ani o případ předání podání orgánu, který má povinnost jej doručit, je lhůta ve smyslu § 40 odst. 4, věty prvé, s. ř. s. zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu.“* V rozsudku ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, pak uvedl: *„Podání musí být předáno soudu, s výjimkami představovanými předáním držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo orgánu, který má povinnost je doručit. Předáním soudu přitom nelze rozumět nic jiného než doručení soudu. Vzniknou-li pochybnosti o doručení, postačuje v případě zmíněných výjimek prokázat předání k přepravě, zatímco v ostatních případech je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení, soudu.“* Odkázat lze také na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. III. ÚS 2361/08 (dostupné na http://nalus.usoud.cz), podle kterého *„[j]e evidentní, že žaloba stěžovatele ve formě elektronického podání (neopatřeného zaručeným elektronickým podpisem) není úkonem učiněným prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence ani předáním orgánu, který má povinnost je doručit, u něhož pro zachování lhůty postačí předání k přepravě (srov. obdobně sp. zn. I. ÚS 250/05). Proto se uplatní coby rozhodné, kdy žaloba došla soudu.“* Pro posouzení včasnosti kasační stížnosti je tedy

rozhodné datum doručení elektronické zprávy obsahující kasační stížnost do emailové schránky městského soudu.

Nejvyšší správní soud upozornil stěžovatele přípisem ze dne 7. 9. 2012 na to, že jeho kasační stížnost může být podaná opožděně, a vyzval jej, aby se vyjádřil k důvodům, pro které podal kasační stížnost až dne 25. 6. 2012. Stěžovatel na tuto výzvu reagoval sdělením, že *„stížnost podal až dne 25. 6. 2012 z důvodů zaneprázdnění, kdy neustále řeší další a další pronásledování státním aparátem a tím dochází porušování mezinárodní úmluvy.“*

Protože kasační stížnost byla do emailové schránky městského soudu doručena až dne 25. 6. 2012 a stěžovatel ani na výzvu soudu neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily, že byla podána v zákonné lhůtě, tj. nejpozději dne 22. 6. 2012, Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a proto ji odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla - li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu